Vacanţă

Urăşte ploaia. Dispreţuieşte şi norii de un negru-plumburiu etern ce acoperă cerul şi apa care se scurge din ei fără să dea semne că are de gând să se oprească şi nu înţelege de ce. De obicei iubea ploaia, dar de această dată se nimerise să plouă chiar din primul moment al sosirii lui pe planetă. Avea o vacanţă de 10 zile după mai bine de 12 luni de muncă pe noua staţie orbitală. Deja trecuseră 8 dintre ele, 8 zile ploioase în care nu făcuse nimic altceva decât să stea la hotel.

Ar vrea să stea la aer liber pe marginea piscinei hotelului şi să facă plajă, protejat de o cupolă protectoare de ozon ce lipsea totuşi cu desăvârşire. Fără o asemenea cupolă, în lipsa păturii de ozon a planetei distrusă cu mult timp în urmă te puteai prăji un pic cam prea tare şi permanent după cum spunea Mihai, cel mai bun prieten de-al său. Razele ultraviolete i-ar fi ar pielea şi i-ar carboniza în numai câteva secunde toate ţesuturile expuse sau nu luminii solare.

Era adevărat că se putea bronza foarte bine şi pe staţia orbitală, dar nu era acelaşi lucru cu un bronz de pe Pământ. Nu ştia de ce, nimeni nu ştia, dar era o mare onoare să îţi petreci vacanţa pe Pământ şi să revii acolo cu un bronz autohton. Planeta ce odinioară fusese atât de albastră înainte de a deveni un imens deşert întrerupt numai de nişte oceane-bălţi îşi pierduse aproape complet orice influenţă economică sau socială. Acest deşert era ocupat numai de renegaţi, autoexilaţi („melancolicii Pământului") şi câteva staţiuni de odihnă bine protejate de factorii externi perturbatori, el se afla într-una dintre ele.

Vroia - şi încă doreşte acest lucru - să-şi petreacă o vacanţă de neuitat aici, iar acum ploua. Era de-a dreptul furios ştiind că se mai irosea încă o zi. Nu se putea bronza la instalaţiile ultraviolete, ceilalţi şi-ar da seama din primul moment în care l-ar vedea. Pe vremuri, o asemenea ploaie de vară, cum era aceasta, s-ar fi oprit în numai câteva ore, dar aceasta nu era o ploaie obişnuită. Se spunea că la această latitudine nu ploua cu anii păstrându-se o climă de deşert pentru ca apoi norii să umple cerul numai în câteva minute şi să plouă de la câteva ore până la luni în şir. Nimeni nu putea să prezică acest fenomen sau să-l explice, dar avea de-a face cu schimbările climatice din ultimii 30 de ani. Nu-i mai rămânea decât să aştepte şi să spere că ploaia se va opri în curând.

Privi prin peretele transparent al camerei urmărind stropii care cădeau şi se loveau de asfalt formând nişte bulbuci ce i se păreau uimitori. Nu aveau aşa ceva pe nici o staţie orbitală pe care fusese. Desimea stropilor care cădeau îi făcea să creadă că ploaia avea să mai dureze o perioadă lungă de timp, dar de fapt nimeni nu ştia cât. Ura numai faptul că ploua, în schimb fenomenul îl fascina – realiză cu uimire. Ar vrea să se plimbe prim ploaie, să simtă picăturile căzând şi prelingându-se pe piele în drumul lor spre sol. Dar acest lucru nu se poate, şi nu din cauza lipsei păturii de ozon. Ploaia era de obicei o ploaie acidă, la fel de periculoasă ca şi ieşirile în aer liber fără costum de protecţie sub soarele ucigător.

„Oamenii au reuşit să distrugă viaţa de pe planetă aproape de tot", gândi el cu amărăciune. Ar da oricât să-şi poată petrece o vacanţă cum se spunea că era pe vremuri: călătorii la munte sau la mare, puterea de a merge aproape oriunde vroia fără să aibă nevoie de protecţie.

Gândurile sumbre i-au fost întrerupte de un sunet oarecum familiar undeva în spatele lui, semăna cu un picurat. Straniu, dar era chiar un picurat. În timp ce se întorcea spre interiorul camerei se gândi că nu putea fi pentru nimic în lume ceea ce i se păruse: toate sursele de apă din apartament erau închise iar clădirea era protejată de un scut care o apăra împotriva efectelor distructive ale mediului, mai ales împotriva ploilor acide. În plus, apartamentele erau etanşe faţă de cele din jurul lor, ştia acest lucru deoarece construcţia clădirii se realizase asemenea staţiilor orbitale.

Picuratul continua să se audă, dar nu vedea nimic. Se apropie de sursa zgomotului, undeva spre mijlocul încăperii. Un pârâiaş se scurgea din tavan, iar acum lucrurile aflate în mijlocul încăperii erau îmbibate cu apă. Instinctiv întinse mâna spre apa care curgea, dar în momentul în care mâna sa atinse picăturile de apă şi-o retrase ca ars. Dar mâna lui nu avea nimic – nici o rană, nici o arsură. Era doar *udă*! Aşteptă câteva zeci de secunde, timp în care se holbă nedumerit la şuvoiul de apă, apoi îşi apropie din nou mâna de apa care continua să curgă din tavan. De data aceasta nu şi-a mai retras-o la atingerea lichidului. A luat puţină apă în palma strânsă căuş şi a dus-o la buze. Era proaspătă şi bună.

Perplex, se întoarse din nou spre peretele transparent, iar acolo apăru o imagine care era complet diferită de ceea ce văzuse mai devreme pe geam. Ploaia era prezentă şi în acea imagine, dar imaginea deşertului dispăruse. În locul ei apăruse porţiunea unei păduri de foioase, picăturile de apă cădeau la fel de dese printre copacii umbroşi. Încremeni. Aşteptă un timp în aceeaşi poziţie nevenindu-i să creadă ceea ce vedea şi sperând împotriva a tot ceea ce gândise mai devreme ca noua imagine să dispară, lăsând locul vechiului şi blestematului dar arhicunoscutului deşert. Nu se întâmplă acest lucru.

Primul lucru la care se gândi fu că cineva îi făcuse o farsă, dar nu ştia cine se ostenise atât pentru o simplă farsă şi de ce lui.

Se îndreptă spre uşă. Vroia să ceară lămuriri cuiva care ştia mai multe decât el despre ceea ce se întâmpla. În graba de a ieşi din apartament uită de videofonul din încăpere, aparat prin care putea lua legătura cu oricine de pe planetă sau de pe vreo staţie orbitală. Ajuns la uşă, o deschise şi se opri în prag, dincolo de acesta era o continuare a imaginii pe care o văzuse prin peretele transparent. Năuc, se îndreptă din nou spre mijlocul încăperii fără să mai închidă uşa. Ajunse chiar sub pârâiaşul de apă care curgea în tavan, iar în acel moment sări brusc într-o parte. Aruncă o privire spre geamul transparent, imaginea pădurii era încă acolo. Ceea ce îl mira cel mai mult era realitatea acelei imaginii, nici chiar cele mai noi imagini holografice nu erau capabile să redea o asemenea claritate, iar mirosurile care treceau prin uşa deschisă erau de-a dreptul tulburătoare: parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei păduri dispărute cu mai bine de 30 de ani înainte. Pădure pe care totuşi nu o cunoscuse niciodată.

În acel moment îşi aminti de videofon şi se îndreptă spre el. Dar acesta era mort, inutil. La fel celelalte aparate din încăpere. Izbucni în râs. Ironia situaţiei i se părea amuzantă: avea o vacanţă de 10 zile pe un Pământ deşertic şi îşi dorea nespus de mult o vacanţă de 10 zile pe un Pământ asemenea celui din imaginea dincolo de perete. Iar acum avea posibilitatea să-şi prelungească această vacanţă pe care o primise cu vacanţa pe care o dorise, poarte numai pentru 10 zile, poate pentru totdeauna.

Nu ştia ce era acolo, afară. Poate nimic nu era real, poate era numai în imaginaţia sa, dar ideea de a-şi petrece viaţa într-un loc asemenea Pământului nu demult dispărut era foarte tentantă. Nu ştia dacă avea să-şi găsească drumul înapoi, nu ştia *dacă* vroia acest lucru, dar avea să-şi asume riscul.

Ţâşni afară pe uşă, iar ploaia molcomă îl învălui. După numai câteva secunde soarele se ivi printre nori, iar ploaia se opri. Încăperea din care venise dispăru ca prin ceaţă, iar el, lăsând în urmă un trecut şi un viitor arid îşi continuă drumul printre copaci.